

[Erhard Jakobsen]

er nogle desværre arbejdsløse længere. Men for dem, der er arbejdsløse i kortere tid, må man jo endelig ikke glemme at modregne skatten, for den er et betydeligt beløb, fordi de har normal indkomst den øvrige del af året, og det vil sige, at den samlede indkomst ikke ligger på understøttelsesbeløbet, men væsentlig højere. De har en trækprocent og en efterregning eventuelt, og man glemmer jo ikke i anden forbindelse at nævne, hvilken tyngende byrde skatter og afgifter er. Skatten skal i hvert fald selvfølgelig modregnes i det her. Men stadig væk tror jeg, vi alle sammen har fuld forståelse for, at både fru Lilli Gyldekilde og andre, der har beskæftiget sig særlig meget med netop forholdene på arbejdspladsen, gør indvendinger. Man behøver ikke engang at gøre det over for os, for vi ved godt, at det ikke er spor rart, det vi her gør, men vi har ingen anden udvej. Og så kommer det: vi gjorde det ikke, hvis det skulle være en straffeekspedition, hvis det var noget med, at nu har vi længe nok ærgret os over, at de og de misbruger loven, så nu griber vi ind. Nej, vi gør det, fordi vi håber på, at ved hjælp af dette kan vi skaffe bedre forhold for dem alle på længere sigt. Det er det, der er baggrunden, og det beder jeg bare om at man tror på. Og så skal vi i øvrigt ikke bede om undskyldning for, at vi gør noget, der er ubehageligt, for det forpligtede vi os til, da vi dannede denne regering.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan sige ja til store dele af dette forslag. Vi kan sige ja til, at pristalsregulering og taktregulering bortfalder, at medlems- og arbejdsgiverbidragene forhøjes, til en ensartet sats ved delvis ledighed, at retten til vejligsdagpenge ophæves i de første tre dage og nye beregningsmuligheder for dagpengebeløbet indskrænkes. Vi vil selvfølgelig tage hensyn til, hvad der kommer frem under udvalgsarbejdet, herunder også, hvad landsarbejdsnævnet siger.

Vi kan også sige ja til, at man forsøger at komme misbrugt til livs, sådan som jeg i øvrigt også forstod at den socialdemokratiske regering var inde på, altså i størrelsesordenen 1 mia kr.

Så vil jeg godt i den sammenhæng påpege en ting, som vi synes bør drøftes mere, end det hidtil er sket, nemlig spørgsmålet om

passende arbejde. Vi mener stadig væk, at de grænser, der er, er alt for rigoristiske, og at man må opløse dette begreb. Vi bliver nødt til at være mere fleksible.

Så er der spørgsmålet om dagpengesatsen og efterlønsatsen, spørgsmålet om at gå ned fra 90 pct. til 80 pct.

Først spørgsmålet om efterlønsatsen. Som hr. Niels Helveg Petersen sagde allerede i går, kan vi ikke acceptere det. Det er simpelt hen uanstændigt over for dem, der er gået på efterløn. Det er simpelt hen en lov med tilbagevirkende kraft, og det kan vi ikke gå med til.

Så selve dagpengesatsens nedskæring. Den er vi også imod. Vi er enige om, at alle grupper i samfundet skal spare, men vi har hidtil ikke været inde på, at nogle grupper direkte skulle gå ned i løn. Vi har været inde på, at nogle skulle fastholdes i løn, men ikke, at de skulle gå ned i løn. Det er det samme princip, vi ønsker fulgt for dagpengesatsen i erkendelse af, at det er nødvendigt at spare. Vi finder derfor, det rigtige vil være at fastfryse dagpengesatsen på det nuværende niveau i en årrække og så diskutere senere hen en reguleringsmulighed. For efterlønsmodtagere kommer vi nok til at diskutere en særlig ordning, men det kan vi se på i udvalget. Det afgørende er, at efterlønsmodtagere er gået på efterløn i tillid til et system, og det kan vi ikke pludselig vende op og ned på.

Det er klart, at det, at vi fastholder dagpengesatsen på det nuværende niveau, indebærer en udhuling, og det indebærer også, at man nærmer sig ens dagpengesats til alle. Det er et andet princip end det, vi har i dag, men skal vi spare, mener vi, at det er den lempeligste måde at gøre det på. Det kan så indebære på det længere sigt, at vi skal koble dette sammen med kontanthjælpsordninger, f.eks. de første tre måneder efter ét system og de næste tre måneder efter et andet system, sådan at overgangen bliver lempelig, men det er alt sammen noget, der kan diskuteres.

Så er der spørgsmålet om at gå fra 90 til 80 pct. Det er vi heller ikke tilhængere af, og det er vi ikke af én bestemt grund, nemlig at man kobler dette til sygedagpengeordningen. Vi mener, at de to ordninger er nødt til at være ens, sådan som de også hidtil har været, og i dag er det sådan, at funktionærer er stærkt favoriseret i forhold til arbejdere på timeløn eller ugeløn. De vil ved sygdom kun